

Op een zonnige ochtend kwamen Saartje Schildpad, Walter de Wijze Uil, Aapje Akos, en Professor Steen bij elkaar aan de rand van een groot bos. Voor hen lag een mierenhoop die krioelde van de activiteit.

“Wat een drukte!” riep Akos, terwijl hij enthousiast naar de mieren wees. “Wat zijn ze allemaal aan het doen?”

“Laten we het uitzoeken,” stelde Walter rustig voor. “Maar eerst moeten we goed nadenken over wat we willen weten.”

“Ik wil ontdekken hoe ze al die taken verdelen,” zei Saartje bedachtzaam.

“Misschien heeft het te maken met de rollen in hun kolonie.”

“Laten we dan vragen stellen en een plan maken,” vulde Professor Steen aan, terwijl hij zijn notitieboekje pakte.

De vier vrienden kropen voorzichtig dichterbij. De mieren leken hen niet eens op te merken.

“Kijk daar!” riep Akos, terwijl hij naar een mier met enorme kaken wees. “Wat doet die?”

Een mier met een glimmend schild kwam dichterbij. “Ik ben een soldaat,” legde de mier uit. “Mijn taak is om de kolonie te beschermen tegen gevaar.”

“Je bent dus heel sterk,” merkte Walter op. “Maar hoe weet je wanneer je je kracht moet gebruiken?”

“Ik luister naar de signalen van onze koningin en de werkmieren,” antwoordde de soldaat. “Wij gebruiken chemische geuren om te communiceren. Dat is onze manier van macht.”

Verderop zagen de vrienden een groep mieren die zaden en blaadjes droegen.

“Waarom doen jullie dat?” vroeg Saartje nieuwsgierig.

“Wij zijn de werkmieren,” zei een mier met een blad op zijn rug. “Wij zorgen voor voedsel, bouwen de nesten, en zorgen voor de larven.”

“Jullie hebben dus veel verantwoordelijkheden,” merkte Professor Steen op.

“Maar hoe beslissen jullie wie wat doet?”

“Wij volgen onze instincten en reageren op de behoeften van de kolonie,” antwoordde de werkmier. “Samen werken we als een goed georganiseerd systeem.”

“Dat klinkt alsof jullie macht delen,” zei Walter bedachtzaam. “Jullie beïnvloeden elkaar om alles soepel te laten verlopen.”

In het hart van de mierenhoop vonden de vrienden de koningin. Ze zat rustig terwijl de andere mieren haar verzorgden.

“Wat doet u eigenlijk?” vroeg Akos, die zich afvroeg waarom ze niets droeg of bouwde.

“Ik ben de koningin,” zei ze met een zachte maar duidelijke stem. “Ik leg de eieren en zorg ervoor dat de kolonie blijft groeien. Mijn macht zit in mijn rol als moeder van alle mieren.”

“Uw macht is anders dan die van de soldaten of werkmieren,” zei Saartje. “Maar zonder u zou de kolonie niet bestaan.”

Toen de vrienden de mierenhoop verlieten, praatten ze over wat ze hadden geleerd. “Macht is overal aanwezig,” zei Walter. “Het kan in de kracht van een soldaat zitten, of in de samenwerking van de werkmieren. Het is niet altijd hetzelfde.”

“En je moet het goed gebruiken,” voegde Saartje toe. “Zoals de mieren samenwerken voor hun kolonie.”

“Ik vond het leuk om te zien hoe iedereen een andere taak heeft,” zei Akos.

“Misschien kunnen we zelf ook iets bedenken om samen te doen!”

“Dat is een goed idee,” zei Professor Steen. “Laten we een plan maken en het uitproberen!”

De vrienden gingen op weg, vastbesloten om de lessen van de mierenkolonie mee te nemen in hun volgende avontuur.